

Laten we dansen

Eén met de Bron en niets anders!

Lilian Ferru

uitgeverijdevrijheid.

Laten we dansen

Uitgave: Februari 2022
Tweede druk oktober 2024
Auteur Lilian Ferru
© Lilian Ferru

Grafisch ontwerp boekomslag:
Martien Kooy, mkdesign-it.nl
© Lilian Ferru

ISBN: 9789083466323
Nur code: 728

Dit is een uitgave van:
Uitgeverij de Vrijheid
Uitgeverijdevrijheid.nl

Ook verschenen van Lilian Ferru:
'Jij bent een Wonder' (niet meer verkrijgbaar)
'Liefde kijkt naar Liefde'
'Eén met de Bron'
'Aanraking' (korte roman)
'Leven met het Licht aan'
'Voorbij de Horizon'
'Licht op genezing.'
'Laten we dansen'
'De man die uit zijn hersenen zakte'
'Voorbij alle verhalen'
jijbenteenwonder.nl

Voor Paul

*Heilig ben jij, de spiegel
van mijn eigen heiligheid.*

Voorwoord

*‘Behandel een ander,
zoals je door hen behandeld wilt worden.’*

De Gulden Regel

Zitten of vertrekken

In de stad Heerlen wordt jaarlijks het Cultura Nova festival gehouden. Er zijn voorstellingen over geloof en liefde, over verbinding, en laten we vooral de humor niet vergeten. Even geen zorgen, maar genieten. 'Dit is het moment om vrijheid en verandering te vieren, om een zwaar jaar achter ons te laten en om elkaar weer te ontmoeten', zo valt er te lezen op de website. Klinkt fantastisch.

In het weekend van 3 september, 2021, was er een feestje op het welbekende Maankwartier. Met ook een band en Dj Lex. Als ik met Paul, Marianne en Ineke arriveer, staat er een meterlange rij hutje mutje voor de ingang. In verband met de corona-maatregelen, mogen er maar 250 mensen op het terrein. Iedereen krijgt een badge, die je bij het verlaten weer inlevert. Pas dan kunnen de volgende gasten naar binnen. Het schuifelt maar langzaam op. Eindelijk voorbij de controle, installeren we ons voor het podium. Twee dikke dames staan te swingen, een moeder met een kind, hier en daar nog iemand, maar verder blijft het leeg. Het is nog vroeg in de avond.

Dan begint de band te spelen. Ha, eindelijk weer eens live muziek. We dansen wat, nog niet eens uitbundig, als een vrouw in een blauw pak ons aanspreekt. We moeten gaan zitten! Doordat we voor een speaker staan, versta ik haar nauwelijks. Ik roep iets in de trant van: 'ontspan, dans mee!' 'Als jullie nú niet gaan zitten, worden jullie van het terrein verwijderd!', schreeuwt ze boven het harde geluid uit. Ik kan mijn oren niet geloven. Er komt meteen een jonge man aangerend. Hij is een aardige vent. Bij het naar binnen gaan heeft hij ons een beetje gematst, omdat hij Paul kent. We mochten sneller door en hoefden niet uren te wachten. Nu kijkt hij gestrest en komt met waarschuwingen. Goed, ik was toch al van plan om te gaan zitten, omdat de band een rustig nummer inzet.

Het zijn harde bankjes van oud hout, waar mijn kanten jurkje aan blijft haken. Af en toe ga ik staan. Als een leuk plaatje draait, beweeg ik een beetje op mijn plek. Aan de overkant staat een oudere dame. Ze wiegt met haar heupen. Ik strek mijn handen in de lucht, lach naar haar. Hier zie ik een zielsverwant. Zij zwaait uitbundig terug. Weer komt de vrouw in het blauwe pak naar me toe. 'Het is zitten of verdwijnen!' Dat herhaalt ze een aantal keer. De man is er ook weer bij. 'Als je nú niet gaat zitten, word je verwijderd!', roept hij boos. Pardon? Dit wordt serieus. Ik probeer het gesprek aan te gaan. 'Waar is je hart? Hé, ik hou van jou. *Come on*, doe niet zo.' Wat zijn ze bang en opgefokt, die twee. Het geeft niet bepaald een gevoel van verbinding en liefde.

We stonden al op het punt om te gaan, maar voor ik vertrek vraag ik de vrouw om een gesprekje, daar waar minder lawaai is. 'Meen je dat nou werkelijk dat hier niet gedanst mag worden?', vraag ik, nog steeds vol ongeloof.

Dan zegt ze opeens dat zij hier de baas is en dat ik gewoon heb te luisteren en te doen wat zij zegt. Ik weet niet wat ik hoor en ben verbaasd over het commanderende fanatieke toontje. Wat is dit voor een organisatie die de mensen aanspreekt alsof ze eigenhandig door de gestapo in dienst is genomen? Ik wijs naar het terrein. 'Ik zie veel mensen staan,' zeg ik om me heen kijkend. 'En dan die lange rij bij de ingang, en op de wc, voor de bar en de foodtrucks. Hoe is dat te rijmen?' Ze haakt af en loopt laf weg. Wat een bizar gesprek.

Vlakbij zit een koppeltje, ze informeren naar wat er aan de hand is. 'Je mag hier niet dansen', leg ik uit.

Ze zijn uit Engeland en compleet verbijstert. Ze hebben alles gezien. Dit lijkt Iran wel, waar het sinds 1979 verboden is om te dansen. Sterker nog: je mag het woord niet eens uitspreken. Is dat de toekomst? En wie bepaalt dat? Onze regering, die in dienst van het volk staat?

Dit heeft niets meer met welk virus dan ook te maken. Dan zou je consequent moeten zijn. Als staan niet mag, moet je geen rijen creëren bij de ingang en iedereen die een biertje wilt, of naar de wc moet, met een rolstoel vervoeren. Nergens stond aangekondigd dat je niet mag dansen, anders was ik niet eens gekomen. Voordat ik het werkelijk door had dat het menens was, was de avond al ver om.

En dan is er het WK. Ik zie volle tribunes, mensen die opspringen en juichen. Dan heeft Max Verstappen heeft gewonnen. De duizenden fans zijn uitzinnig. Dat is passie, plezier, verbinding. Is er hoop in deze waanzinnige tijd?

Ja, altijd! Het gaat erom dat je steeds jezelf blijft, waar je ook gaat en met wie je ook bent. Wat zou liefde doen? Liefde zegt: ik hou van jou. Dat heb ik gedaan in alle consternatie. En dat heb ik hierna nog wel vaker gezegd. Maakt het dan uit of het gehoord wordt? Laten we samen op ontdekking gaan.

DEEL 1

Waartussen kun je anders kiezen dan leven of dood, waken of slapen, vrede of oorlog, je dromen of je werkelijkheid?

Een Cursus in Wonderen

1

Of iemand al dan niet besluit om het heden te gebruiken als een positieve leerervaring, blijft een zaak van de vrije wil.

Edgar Cayce